

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ЩО МИ ТРЯБВАШЕ...

chitanka.info

Гледам ги отгоре. И отдавна не им се чудя. Не се и намесвам. Просто наблюдавам — малко с интерес, малко с учудване, малко с преситеност. Няма смисъл от емоции. То и емоции не ми се полагат. Нали съм Бог — всичко мога. Тогава — защо да оставям да избиват всякакви чувства от мен? И най-вече в мен...

Е, да де — не съм като някои колеги. Има Богове, които веднага биха решили проблемите на вселената си. С един удар. Най-много с помитане на остатъците след него.

Затова са и така почитани от подопечните си. Страхът! Страхът е и стимул, и спирачка при съществата, които някой за подигравка е определил като разумни.

Вярно, и аз — когато бях още млад и неопитен, много се вживявах в ставащото около мен. Много! Искях да създам великолепен, чист, нормален, прекрасен свят. Какъвто ни демонстрира един колега. Още бях в Божествената академия, а той ни преподаваше психология и психиатрия при работата над сапиенсите. Та ни заведе в лабораторията и показа създадения там свят.

Ех, какъв свят... Подреден, украсен, всичко по график, всичко по правилата... А правилата — тези, които им е дал колегата, в него момент техен Бог.

И никакви отклонения! Дори опити за различие няма. Всички и всичко унифицирано, споено, планово, предвидимо...

И някак си студено и безлично. Според мен. Но тогава не посмях да му го кажа — та това е колега! И един ранг над мен в онзи момент. А рангът дава позицията. Не може да спориш с висшестоящия. Че тогава и хората ще започнат да задават въпроси към Боговете си, да оспорват решенията Им, да дискутират, да предлагат свои — представете си: свои! — решения... Та накрая сами да станат Богове?

А всичко ще е започнало от един млад Бог, опитал се да оспори устоите на Божественото в Космоса...

Не!

Замълчах...

И, когато бях командирован да създам Свой свят на тази малка планета, захванах се да приложя всичките си сили и умения. И докажа — идеален свят може да се създаде всякак...

Направих първите хора. По Мой образ и подобие ги създадох. А и те Мен виждаха по своя образ и подобие...

И започнаха проблемите...

Решавах ги бързо. Нямах време за доизкусуряване. Трябваше да се изградят основите, фината обработка и луксозната украса оставих за после.

Само че първото дело, с което се заех, беше едно братоубийство. Още вторият човек уби брата си. За да се настани на неговото място по-близо до Мен...

Наказах го, позатворих очи... И разбрах, че съм пропуснал времето...

Какво беше станало — не искам да си спомням. Имаше само един изход: да почистя света и започна отново. С най-доброто от оцелелите.

Пуснах водата, разчистих с помощта на Потопа. Избраният да продължи — най-добрият! — се оказа... Човек! Построил Ковчег с моя помощ, избрал по една двойка от всяко живо същество. И от това започна новото завъртане на спиралата на греховете.

Защото избрал от всичко по нещо. И всякакви убийствени зверове, и вредни бацили, вируси, плазмодии...

Аз му казах да отбере по две същества, той включил в понятието всичко, що мърда.

Да, Бог не греши! И да сгреши, после се оказва, че е сгрешил — не е бил сгрешил...

Но фактът си остана факт — той ме е разбрал неправилно...

Не го наказах, прехвърлих проклятието върху потомството му. Наказах ги, задето дядото сбърка. И техните зъби скоминясаха. Правилото на Божието наказание...

Така че се заех с трудната работа върху оформянето на новия свят...

Наблюдавах, поправях, наказвах, преследвах, опитвах се да насочвам по верния път, по единствено верния път... Що непослушни племена и народи поразих, що нарушители на Закона премахнах, що земетресения, вулкани, урагани, дъждове от скакалци и кръв, що огън и жупел изпратих...

Уморих се...

И сега само гледам...

Гледам и даже не се чудя. Дадох на съществата свобода, дадох закони, дадох морал.

Обаче, не им дадох пазач. Пазач на морала, на закона, на свободата.

Що ми трябваше? Що им беше нужно?

Поради което всеки тълкува даденото от своята гледна точка. А тя е различна — нали хората не са на едно място? И всеки вижда своето — или най-удобното за себе си.

Разбира се, за своята правота всеки е готов или да воюва, или да служи на воюващите.

Така сега съществата долу се самоизтребват. В името на свободата, на закона, на морала...

Аз?

Ами аз гледам уморено. И чакам. Да си отдъхна...

После... После зная какво да правя.

Злият Бог, почитан заради страха от Него. Иначе — наказание!

И тогава ще издигна своя прекрасен свят, на Доброто и Умното.

Красивата мечта се гради върху здравата основа, върху камъка, не върху пясъка.

А съществата ще ме обявят за Най-най-обичния Бог. И ще бъдат щастливи — ще ги избавя от съмненията, размислите, отговорността...

Че какво повече му трябва на едно същество — пълна хранилка и упование в Господаря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.